

Ristiinnaulitse!

Tällä viikolla sen taas teen. Petän, syytän, pilkkaan, ruoskin ja tuomitsen: *Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!*

Teen sen, vaikka kuinka olin päättänyt, että en tee enää yhtään kertaa. Olin päättänyt, koska muistan, miten edellisellä kerralla häpesin tekoani jälkeenpäin. Muistan miten pyhästi päätin parantaa tapani. Silti löydän itseni jälleen kerran huutamassa tuomiota.

On järkyttävää, miten helposti lupaus unohtuu. Yhä uudestaan petän toisen ihmisen luottamuksen ja vieläpä käännän tilanteen niin, että syytän häntä itseään siitä. On niin vaikea katsoa peiliin. Paljon helpompi on laittaa toisen viaksi se, että minä tein häntä kohtaan väärin. On helppoa pilkata toista tyhmäksi ja osaamattomaksi ja laittaa hänen viakseen oma epäonistumiseni. On helppoa saada tietämättömät puolelleni ja käydä yhdessä toisen ihmisen kimppuun. Häpeän tunne on musertava, kun huomaan tekoni vasta, kun kuulen vasaran iskut ja näen, miten naulat lävistävät ihon.

Olen ristiinnaulinnut Jeesuksen. Olen paha. Ansaitseen kuoleman.

Ja sitten tapahtuu jotain ihmeellistä. Aivan kuin aikojen alussa, kun pimeydestä tuli valo.

Jyväskylän kaupunginteatterin Jekyll ja Hyde -musikaalissa oli repliikki, joka iskostui mieleeni: *Kun kaikki toivo on mennyt, voi luottaa vain Jumalaan. Voinko luottaa? Todella? Silloinkin, kun olen tehnyt pahimman mahdollisen teon? Kyllä. Koska Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän (Joh. 3:16).*

-Marja Korhonen